

Hồi 55

Độc Bá Vô Lâm

Lỗ Trình chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Lão huynh đừng nặng tâm đến cái chết. Sống hay chết cũng chỉ là một sự thay đổi từ cõi thực sang cõi hư, từ hư sang thực.

Lục Chỉ Thần Thâu cầu nhàu:

- Lão huynh biết rồi, nhưng sống vẫn hơn. Ai dè... lão đệ không thấy gã Thường Luân bắt ta phải ăn cả một tảng thịt chó sống à? Nếu không có ả Hà Á Tiên xuất hiện thì thử hỏi lão huynh đây còn sống được hay không?

Lục Chỉ Thần Thâu vừa dứt lời thì bất ngờ một tên Câu Hồn Bang lướt ra. Gã Câu Hồn Bang vừa trụ thân trước mặt lão thần thâu vừa vuốt chiếc mặt nạ quý. Thần Cái Nhan Tôn quăng chiếc mặt nạ xuống đất:

- Hôm nay có chết, lão Thần Cái Nhan Tôn này cũng không sợ.

Thần Cái Nhan Tôn vừa nói vừa cách không điểm chỉ giải khai huyết đạo cho Tiểu Vĩ, Lỗ Trình và lão thần thâu. Giải huyết đạo cho ba người đó xong, Nhan Tôn đảo mắt nhìn lướt qua một lượt tất cả những người đang có mặt tại tòa đại hồng bảo điện:

- Các vị hảo hớn, lão ăn mày chúa đã nhận ra cái sai, cái đúng rồi, giờ có chết hay Cái Bang có vỡ đàn tan ghé bởi tên ác tặc Thường Luân thì lão ăn mày chúa này cũng không khuất phục, cúi đầu tuân lệnh tên súc sinh mất hết nhân tính, mổ bụng thai phụ lấy Tử Hà Sa để luyện thành U Linh Tàn Kiếp.

Thần Cái Nhan Tôn rít một hơi dưỡng khí thật sâu:

- Lời của lão phu nói từ tấm lòng chân thành nhất, lão phu cũng thông báo quả trời ứng với hành động đề tiện bỉ ổi của Thường Luân đã đến rồi. Hàn Quân Đạt công tử sẽ đến đây.

Mọi người nhốn nháo hẳn lên.

Thường Luân nghe những lời của Thần Cái Nhan Tôn. Ngửa mặt cười sảng sặc.

Tiếng cười của gã như tiếng tru của loài quỷ đói từ diêm phù tái hiện ở trần gian.

Thần Cái Nhan Tôn nói tiếp:

- Tên ác quỷ kia không đáng cho chúng ta phải tôn vinh, phục tùng hẳn. Hẳn đáng chết lắm. Các vị hảo hán hãy nghe theo lão ăn mày chúa này mà vứt bỏ những chiếc mặt nạ đã từng khiến chúng ta có tội với trời đất.

Lời của Thần Cái Nhan Tôn vừa dứt thì có những tiếng xì xầm vang lên. Lời nói của Thần Cái Nhan Tôn như một giọt nước đổ tràn ly nên liền sau lời nói của lão ăn mày chúa, hai mươi gã Câu Hồn Bang đồng loạt bước ra khỏi hai hàng thuộc hạ của Thường Luân.

Một người gỡ mặt nạ, lộ ra diện mục chính là Võ Đang Nhứt Long Ngạc Quân Trường.

Nhứt Long Ngạc Quân Trường định nhả về phía Thường Luân ôn tồn nói:

- Hành động luyện công U Linh Tàn Kiếp của Thường các hạ quả là khiến chúng ta vừa cảm phẫn vừa oán hận. Nền Ngạc mỗ không thể ở lại Câu Hồn Bang của ngươi nữa.

Ngạc Quân Trường quay lại những người đứng sau lưng mình:

- Chúng ta đi thôi!

Hai mươi người đồng loạt nhắm cửa chính sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang để thoát đi.

Thường Luân nheo mày. Gã cười khẩy một tiếng:

- Các người có thể ra đi một cách dễ dàng như vậy sao?

Gã vừa nói vừa gác tay ngang ngực, rồi chém xả ngang một đường vòng cung. Động tác của Thường Luân rất đơn giản, nhưng một ánh chớp đỏ rực hình lưỡi liềm, dài hai trượng xuất hiện, chém xả vào những người đang phi thân bỏ đi.

Cả tòa chính sảnh đại hồng bảo điện nhuộm máu.

Hai mươi chiếc thủ cấp đồng loạt lìa khỏi cổ bởi ánh chớp huyết quang của Thường Luân.

Hai mươi thầy người cùng đổ xuống.

Tất cả mọi cao thủ có mặt tại hiện trường đồng loạt thối lui ba bộ vì không còn giữ nổi tinh thần trước những cái chết thảm khốc kia.

Thường Luân đảo nhãn, nhìn lại Thần Cái Nhan Tôn:

- Lão đã biết giới qui của Câu hồng bang rồi chứ?

Thường Luân vừa nói vừa lắc vai. Thân pháp của gã như ánh sao băng lướt thẳng đến Thần Cái Nhan Tôn.

Tiểu Vĩ bàng hoàng quát lớn:

- Cẩn trọng!

Tiểu Vĩ vừa quát vừa thi triển Thiên Ma Chỉ, lão thần châu thì dụng Vô Hình Thủ chụp thẳng vào yết hầu Thường Luân.

Chát... chát...

Năm đạo chỉ thiên ma của Tiểu Vĩ quất thẳng vào vùng thượng đẳng của Thường Luân đồng loạt bị dội ngược lại, còn trảo thủ vô hình của lão thần châu như thộp vào một khối kim cương biết di động khiến cho lão tê buốt đến tận óc.

Hai người đồng loạt thối lui ba bộ.

Trong khi đó cả thân ảnh của Thường Luân không hề có chút biểu hiện gì là trúng chỉ và chưởng cả, vẫn ào ào lao vào Thần Cái Nhan Tôn.

Thần Cái Nhan Tôn tổng ngược ra một thoi quyền đánh vào tâm huyệt của Thường Luân.

- Ấm.

Quyền thủ của Thần Cái Nhan Tôn võ vụn, tấn trụ lão đảo. Nhan Tôn chơi với nhưng chưa kịp lấy lại thăng bằng thì thân ảnh của Thường Luân nện trực diện vào Nhan Tôn.

- Ấm.

Thần Cái Nhan Tôn bị nhấc lên khỏi mặt đất, băng đi như một mũi lao và luôn vào cây cột đá.

- Bộp.

Thường Luân chấp tay sau lưng nhìn thì thể Thần Cái Nhan Tôn không còn ra hình người nữa. Nhan Tôn như dính cứng vào cây cột đá, trông chẳng khác nào chiếc bánh ướt bầy nhầy.

Cái chết của Thần Cái Nhan Tôn bắt mọi người rung mình.

Thường Luân chấp tay từ từ bước ra tòa chính sảnh:

- Còn ai có ý chống lại bản tọa không?

Thường Luân vừa nói vừa đảo nhãn qua một lượt. Thần nhãn của gã đến đâu thì người bị chiếu nhãn cúi đầu đến đó, cho đến khi y định nhãn vào ba người Lỗ Trình, Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu.

Thường Luân mỉm cười nói với Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu:

- Hai người đã tặng bản tọa những đạo chỉ và thảo, giờ bản tọa phải chặt từng ngón tay của hai người.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Người lấy cái ác, cái mạnh để độc tới mình thì dù có chặt cả chân Tiểu Vĩ, Tiểu Vĩ cũng không phục.

- Với các người bản tọa không còn gì để nói nữa.

Thường Luân vừa nói vừa dẫn đến một bộ, hữu thủ lại gác chéo ngang ngực. Gã toan thi triển tuyệt công tà đạo U Linh Tàn Kiếp để thực hiện lời nói của mình thì một tiếng chuông cất lên ngay ngoài cửa tòa chính sảnh đại hồng bảo điện.

Boong.

Thường Luân quay ngoắt lại.

Đại Bi Thiền Sư tay cầm đại hồng chung, cùng với Võ Thánh Thần Tăng, Thái Cực Chân Nhân đi cùng với Tam Thánh Côn Luân. Tất cả những vị trưởng lão của võ lâm đều định nhãn vào Thường Luân.

Thường Luân thấy những người đó đến ngửa mặt cười khanh khách.

Gã cất tràng cười cuồng nhiệt, gằn giọng nói:

Tốt lắm. Có Thiếu Lâm, Võ Đang và cả Côn Luân, những đại phái trụ cột bắc đẩu trên giang hồ, bản tọa không còn phải hao phí sức lực đến từng phái.

Đại Bi Thiền Sư lẩn chuỗi hạt:

Tội ác của Thường thí chủ chất cao như núi, khiến không một ai không phẫn nộ. Bần tăng và các vị trưởng lão võ lâm buộc phải xuất sư.

Thường Luân cướp lời Đại Bi Thiền Sư:

- Các người xuống núi để thành toàn đưa Thường Luân bản tọa về cõi chết chứ gì?

- A di đà Phật. Đức Phật từ bi nhưng không thể để ma vương lộng quyền coi mạng người như cỏ rác.

Thường Luân nạt lớn:

- Lão trọc già nói thì hay nhưng không biết có làm được không.

Thường Luân đổi giọng lạnh lùng:

- Các ngươi đến đây khiến bản tọa hứng khởi vô cùng. Bản tọa khỏi nhọc công tìm đến từng người.

Thường Luân dẫn đến một bộ.

Sự xuất hiện của những vị đại cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ tới tuyệt công U Linh Tàn Kiếp của Thường Luân cũng không khỏi lo lắng cho những vị cao nhân kia.

Thường Luân nhún vai:

- Nào, các vị trưởng lão hãy cho bản tọa được mở mắt chứng nghiệm bản lĩnh của mình đi!

Võ Thánh thần tăng vốn đã tĩnh tu trong đại điện Thiếu Lâm suốt năm mươi năm, nghe những lời ngông cuồng của Thường Luân mà phải nheo mày.

Võ Thánh thần tăng vuốt chòm râu bạc trắng:

- A di đà Phật. Lão nạp vốn không thích chen vào chuyện thị phi trên giang hồ nhưng với hành động của Thường Luân thì chủ bản tăng không thể nhắm mắt mà tĩnh thiền.

Thường Luân nheo mày, trề môi dè bủ.

- Đừng nói nữa, cứ cho bản tọa thấy thần công của lão xem bản tọa có phục không. Nếu như ngày hôm nay, bản tọa không độc tôn thiền hạ, thì không còn cơ hội nào nữa đâu, do đó các vị phải cho bản tọa biết võ công của mình.

Võ Thánh thần tăng thở hắt ra:

- A di đà Phật. Lão nạp sẽ cho thí chủ được tỉnh ngộ

- Ta đang chờ đây.

Võ Thánh thần tăng nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Như Lai Thần Chưởng của bản tăng vốn không dùng để sát sinh, nhưng với thí chủ, lão nạp phải đại khai sát giới.

- Cứ cho bản tọa thấy!

Võ thánh thần tăng nghiêm mặt, song thủ dung ngang ngực bổ thẳng về phía Thường Luân một đạo Như Lai Thần Chuông với tám thành công lực.

Như Lai Thần Chuông là một thần công chuông pháp của Thiếu Lâm mà những bậc cao nhân đắc đạo, phải có căn cơ kỳ tuyệt mới có thể lãnh hội, tụ thành.

Đạo chuông của Võ Thánh thần tăng như có hào quang ngũ sắc nện thẳng vào Thường Luân.

Ầm.

Thường Luân chấp tay sau lưng, hứng trọn chuông pháp Như Lai Thần Chuông của Võ Thánh thần tăng. Khi chuông pháp Như lai chạm vào thân ảnh của Thường Luân thì ngay lập tức toàn thân gã có một màn huyết quang xuất hiện che chắn và đón lấy đạo chuông Vạn Phật Triều Trung của Võ Thánh.

Cả gian chính sảnh đại hồng bảo điện tưởng như lọt thỏm vào một trận cuồng phong vũ liệt, rung chuyển ầm ầm. Khi sự rung chuyển đó qua đi, Thường Luân vẫn bình nhiên đứng đối mặt với Võ Thánh thần tăng.

Thường Luân nhếch mép:

- Chỉ bao nhiêu đó mà có thể tế độ được cho bản tọa hay sao?

Sự bình nhiên của Thường Luân khiến những vị cao nhân Thiếu Lâm hải hùng.

Thường Luân dẫn lên một bộ:

- Đến lượt bản tọa tế độ cho lão trọc về Tây Phương đây.

Thường Luân vừa nói vừa dựng ngang hữu thủ chém xả tới Võ Thánh thần tăng. Lão đại sư Võ Thánh mặc dù ngạc nhiên bởi thần công hộ thể của Thường Luân nhưng khi đạo huyết quang nhoáng lên cũng kịp dựng chuông quát lớn:

- Phật pháp vô biên!

Một đạo hào quang ngũ sắc xẹt ra hứng thẳng lấy luồng huyết quang của Thường Luân. Ngõ đầu khi hai đạo sắc kinh đó chạm vào nhau thì cả tòa chính điện đại hồng bảo điện sẽ sụp đổ xuống. Nhưng hoàn toàn khác với ý nghĩ đó của mọi người, mà đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp chém xả qua luồng khí kinh ngũ sắc của Võ Thánh thần tăng.

Phập.

Võ Thánh thần tăng thối bộ ba bước, tăng y nhuộm đỏ máu.

Đại Bi Thiền Sư tràng bộ đỡ lấy Võ Thánh thần tăng:

- Thúc thúc.

Võ Thánh thần tăng rùng mình đã tắt thở.

Đại Bi Thiền Sư bối rối hẳn lên.

Ngay cả Võ Thánh thần tăng, một vị cao tăng trưởng thượng võ công đã đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh thể mà vẫn không giữ được mạng mình sau một lần đối chưởng với Thường Luân khiến không gian đã căng thẳng càng căng thẳng hơn.

Sau cái chết của Võ Thánh thần tăng, Thường Luân càng đặc ý. Y bật lên tràng cười cuồng nhiệt mà ai nghe cũng phải sởn da gà.

Thường Luân chỉ nhóm cao nhân vừa mới đến:

- Còn ai trong các ngươi có đủ bản lĩnh chống lại bản tọa chứ?

Thường Luân nói xong, bật cười khàn khặc. Y dẫn đến thêm một bộ, khinh khỉnh nói:

- Bản tọa có đáng là võ lâm minh chủ không?

Đại Bi Thiền Sư thở dài một tiếng, tay lần chuỗi hạt nói:

- A di đà Phật. Dù cho thí chủ có thần công quảng đại khiến quỷ thần cũng phải khiếp sợ, nhưng đạo đức và tư cách của thí chủ đâu thể khiến mọi người nể phục được.

Thường Luân nhún vai nạt ngang:

- Ai không phục bản tọa thì chết. Lão trọc có muốn chết không?

- A di đà Phật. Lão nạp không hề nghĩ đến chuyện sống hay chết.

Đại Bi Thiền Sư dời mắt nhìn Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhận ra ánh mắt của Đại Bi Thiền Sư chan chứa tình cảm yêu thương, bất giác xúc động vô cùng. Tiểu hòa thượng liền trở luôn Di Hình Cước đến bên Đại Bi Thiền Sư:

- Phương trượng!

Đại Bi Thiền Sư nhìn qua Lỗ Trình:

- Lỗ Trình... Phương trượng có một trọng trách giao cho ngươi.

- Xin Phương trượng chỉ giáo!

- Trong khi thúc thúc và những vị cao nhân căn chân Thường bang chủ thì ngươi hãy cùng những ai đã ly khai khỏi Câu Hồn Bang rời ngay khỏi chỗ này.

- Phương Trượng.

- Tiểu tăng hầy vì bá tánh hơn là vì lão nạp.

Đại Bi Thiền Sư nói xong quay lại Thường Luân:

- Thường bang chủ.

- Lão hòa thượng đã suy nghĩ lại và muốn đầu phục bản tọa rồi chứ?

Đại Bi Thiền Sư lần chuỗi hạt:

- Trước khi giao đấu với thí chủ để phân định bản lĩnh kiểm chứng thí chủ có đáng là võ lâm minh chủ hay không, lão nạp muốn nói với những người ở đây một vài lời.

Thường Luân lờm Đại Bi Thiền Sư:

- Được... lão hòa thượng nói đi.

Đại Bi Thiền Sư nhìn về phía quần hào.

- A di đà Phật. Tại sao các vị cứ mãi khư khư khoác chiếc mặt nạ quỷ làm gì. Mặc dù giang hồ chia làm hai đạo hắc bạch, nhưng dù bạch đạo hay hắc đạo cũng đều nghĩ đến chuyện nhân nghĩa mà hành đạo trên giang hồ.

Đại Bi Thiền Sư thở dài một tiếng:

- Giang hồ hôm nay có họa lớn thì mỗi người phải chung sức diệt cái họa đó mới xứng đáng làm người. Bần tăng chỉ nói bấy nhiêu lời đó thôi, các vị hãy suy nghĩ mà cởi bỏ những chiếc mặt nạ đi theo tiểu tăng Lỗ Trình. A di đà Phật.

Thường Luân nghe Đại Bi Thiền Sư nói chỉ trề môi khinh bỉ. Ý nhìn lại quần hào:

- Các người đã nghe lão hòa thượng nói rồi chứ gì? Vậy ai theo lão thì cứ theo nhưng bản tọa cảnh báo trước, kẻ nào phản bản tọa thì sẽ chết thảm như những người này.

Thường Luân vừa nói vừa chỉ tay về phía Thái Cực Chân Nhân, Đại Bi Thiền Sư và Côn Luân Tam Thánh.

Sau những lời nói của Đại Bi Thiền Sư và Thường Luân, không khí càng căng thẳng hơn.

Keng... keng... keng...

Hơn mười chiếc mặt nạ được quăng xuống đất. Họ chính là Ma Thần Cát Giã và những cao thủ của Kim Tiền Bang.

Thường Luân cau mày nhìn Ma Thần Cát Giã:

- Lão ma thần muốn chết!

Ma Thần Cát Già lướt đến đứng nhập vào nhóm Đại Bi Thiền Sư và Lão Trình.

- Thật ra lão phu cũng không phục người đâu.

Thường Luân hừ nhạt một tiếng:

- Các người muốn chết thì bản tọa sẵn sàng cho các người chết cùng một lượt.

Cục trường nhanh chóng kết thành hai nhóm người đứng đối mặt với nhau. Một bên là Câu Hồn Bang, một bên là quần hào đại diện là Đại Bi Thiền Sư và các vị trưởng lão võ lâm. Nhưng xem ra cục trường thì phần chênh lệch nghiêng hẳn về phía Thường Luân.

Thường Luân gật gù nói:

- Tốt lắm... Hôm nay bản tọa sẽ thanh toán tận gốc những kẻ dám chống lại bản tọa.

Thường Luân quay lại chiếc ngai có thành tựa hình mặt quỷ. Ý yên vị xong, định tinh thần về phía quần hào.

Gã khoát tay:

Rầm...

Cánh cửa tòa chính sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang đóng sập xuống.

Thường Luân ngửa mặt cười sảng sặc:

- Các người bây giờ như cá nằm trong rọ rồi, muốn sống cũng không được đâu.

Đại Bi Thiền Sư, Côn luân Tam Thánh và Thái Cực Chân Nhân dàn thành hàng ngang đứng trước mặt quần hào.

Thường Luân mỉm cười:

- Các vị muốn đi trước để mở cửa tử thành cho bọn hậu sinh đi sau à? Bản tọa sẽ giúp cho các người.

Thường Luân vừa nói vừa dựng chéo song thủ trước ngực.

Đại Bi Thiền Sư khẩn trương nói:

- Các vị, chúng ta hợp lực!

Thái Cực Chân Nhân ra dấu, đồng thời áp tay lên hai đại huyệt thần khiếu và khiếu hóa của Đại Bi Thiền Sư. Côn luân Tam Thánh cũng nhanh tay áp song thủ vào lưng Thái Cực Chân Nhân. Năm vị đại cao thủ của Võ lâm cùng hợp lực truyền công cho nhau và dồn thẳng sang Đại Bi Thiền Sư.

Về mặt của Đại Bi Thiền Sư căng thẳng tốt cùng.

Thường Luân lắc đầu:

- Các người nghĩ hợp lực có thể đối phó lại ta à?

Thường Luân vừa nói vừa giận dữ cởi tấm áo choàng xé vụn thành từng mảnh:

- Ta sẽ xé các người ra như chiếc áo choàng này.

Gã nói xong, hú lên lạnh lạnh. Tiếng hú của gã như tiếng sấm động khiến cho cả tòa đại sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang rung chuyển âm âm.

Thường Luân quát lớn:

- U Linh Tàn Kiếp!

Toàn thân gã nhanh chóng phủ một lớp huyết quang đỏ rực. Thường Luân gầm lên, đồng thời song thủ quét chéo tới trước.

Hai đạo huyết quang cũng xuất hiện một lượt, tạo thành một gang kéo chém xả đến năm vị chưởng bối võ lâm.

Đại Bi Thiền Sư cũng vận hết toàn bộ nội công hợp lực tổng ngược ra hai đạo chưởng kinh hào quang giáng long thập bát chưởng.

Ầm...

Cả tòa chính sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang được kiến tạo bằng những khối đá tảng, thế mà những khối đá đó phát ra những tiếng kêu căng cắc để tạo ra những vết nứt nẻ nham nhở.

Quần hào lẫn bọn thuộc hạ Câu Hồn Bang đều bị đẩy lùi đến sát vách đá.

Thường Luân chỉ hơi lắc lư đôi vai trong khi Đại Bi Thiền Sư, Thái Cực Chân Nhân, Côn Luân Tam Thánh đều bị đẩy bật về sau năm bộ. Cả năm người không trụ được thân, mà đều ngã xoài dưới đất. Tất cả đều rịn máu trên khóe miệng.

Năm vị đại cao thủ võ lâm hợp sức mà cũng không chịu nổi một chưởng U Linh Tàn Kiếp thì còn ai trong giang hồ có thể đối đầu với Thường Luân.

Lục Chỉ Thần Thâu nhảy đồng lên:

- Thôi rồi... Đâu còn cách gì nữa để giết tên ác ma vô địch này.

Lời lão thần thâu vừa dứt thì một tiếng nổ dữ dội ngay sau lưng quần hào. Cánh cửa tòa chính sảnh Câu Hồn Bang đổ sầm xuống.

Rầm...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>